

ת"פ 1367/06/14 - מדינת ישראל נגד תאאר עבדאלבארי, מחמד נאצר

בית המשפט המחוזי בירושלים

בפני כבוד השופט אריה רומנוב

ת"פ 1367-06-14

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. תאאר עבדאלבארי
2. מחמד נאצר

הנאשמים

ב"כ המאשימה: עו"ד ג'ניה קליימן

ב"כ הנאשמים: עו"ד מאזן איוב

גזר דין

1. בהכרעת הדין מיום 15.6.16 הורשעו הנאשמים, לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. נאשם שלישי שהואשם ביחד עמם, זוכה מחמת הספק.

2. העובדות שעמדו ביסוד ההרשעה פורטו בהכרעת הדין, וזו תמציתן: בתקופה הרלבנטית לענייננו עבדו הנאשמים בשוק מחנה יהודה. ביום 18.5.14 בסמוך לשעה 07:30, בהמשך לקשר שקשרו ביניהם

ובמסגרתו, נכנסו הנאשמים לחנות של המתלון, שהיה כבן 86 בעת האירוע, ושדדו אותו. מעשה השוד אירע בסמוך לאחר שהמתלון הגיע לחנות בבוקרו של אותו יום ופתח אותה. אחד מהנאשמים דחף את המתלון לרצפה וישב עליו, תוך שחסם את פיו ועיניו ואף אמר לו שאם ידבר, יהרוג אותו. הנאשמים נטלו מכיסו של המתלון וממקומות שונים בחנות כסף מזומן בסכום כולל של כ-4,200 ₪. בנוסף, נטלו הנאשמים מהחנות 10 פקטים של סיגריות (כך נטען בכתב האישום וזה גם הבסיס להרשעה, הגם שבעדותו טען המתלון כי הסכום היה גבוה יותר ומספר הפקטים היה גדול יותר). משסיימו את מעשה השוד, נמלטו הנאשמים מהחנות כשהשלל בידיהם. למתלון לא נגרם נזק פיזי, ואולם נגרם לו נזק נפשי המתבטא בחרדות ופחדים המלווים אותו מאז האירוע.

עמדת המאשימה

3. המאשימה רואה את מעשי הנאשמים בחומרה והיא עותרת לכך שבית המשפט יטיל עליהם עונש ההולם את חומרת מעשיהם. בין היתר נטען על ידי המאשימה, כי מדובר במעשה מתוכנן שנעשה בצוותא כלפי קורבן חלש וחסר יכולת להגן על עצמו, אדם כבן 86. לטענת המאשימה, מעשי הנאשמים פגעו בבריאותו של המתלון, בתחושת הביטחון שלו, ובקניינו. נטען, כי מעשי הנאשמים מהווים חלק מתופעה נרחבת, ומטעם זה על בית המשפט להעביר מסר מרתיע. בטיעוניה עמדה המאשימה על כך שהנאשמים לא לקחו אחריות למעשיהם, לא לפני הכרעת הדין ואף לא אחריה.

4. המאשימה טוענת למתחם ענישה של 25-50 חודשים. בשל הנסיבות הרפואיות המיוחדות הנוגעות לנאשם 1, כפי שאלה יפורטו בהמשך, עותרת המאשימה לכך שבית המשפט יטיל על הנאשם עונש המצוי מעל לאמצע המתחם. בנוסף, עותרת המאשימה לכך שבית המשפט יפעיל על הנאשם, במצטבר, עונש מאסר על תנאי לתקופה של 60 ימים שהוטל עליו 4 ימים בלבד לפני ביצוע העבירה בה הורשע בתיק הנוכחי.

5. המאשימה עותרת לכך שבית המשפט יטיל על נאשם 2 עונש זהה לזה שיוטל על נאשם 1. לנאשם 2 אין הרשעות קודמות, ולדברי המאשימה העבר הפלילי של נאשם 1 "מתקזז באיזשהו אופן עם המצב הרפואי".

6. בנוסף לעונשי מאסר לריצוי בפועל, עותרת המאשימה לכך שבית המשפט יטיל על הנאשמים קנסות כספיים, יחייב אותם לפצות את המתלון פיצוי משמעותי, ויטיל עליהם עונשי מאסר מותנים מרתיעים.

עמדת הנאשמים

7. בא כוח הנאשמים אינו מקל ראש בחומרת מעשיהם של הנאשמים, ואולם הוא טוען שאין להחמיר עמם. באשר לנאשם 1 - לנוכח הנסיבות הרפואיות המיוחדות הנוגעות אליו עותר הסנגור לכך שבית

המשפט לא יטיל עליו עונש מאסר נוסף לתקופת המעצר הממושכת בה היה נתון, כפי שיפורט בהמשך. ובאשר לנאשם 2 - הסנגור עמד על כך שמדובר באדם צעיר שזו הרשעתו הראשונה. לטענת הסנגור, בבוא בית המשפט לגזור את דינו של הנאשם, עליו לתת משקל לעובדה שהנאשם היה נתון במעצר בית מלא במשך תקופה של למעלה משנתיים, מבלי שנרשמה לחובתו הפרה כלשהי. נטען, כי במהלך תקופה זו נמנע מהנאשם לעבוד ולפרנס את עצמו ואת משפחתו. עוד נטען, כי הנאשם נישא לאחרונה ואשתו נמצאת עתה בהריון.

מתחם הענישה ורמת הענישה

8. בתמיכה לטענותיהם הגישו ב"כ הצדדים פסיקה התומכת בטענותיהם, לכאן ולכאן. בבואי לקבוע את מתחם הענישה במקרה שלפנינו ואת רמת הענישה ההולמת בנסיבות המקרה הנדון, מצאתי לנכון להתייחס, כאמת מידה, למקרה שנדון לפני בת.א. 8603-09-14 **מדינת ישראל נ' פרטוש ודהן** (גזר דין מיום 26.3.15), ואשר הגיע לדיון בית המשפט העליון בע"פ 2817/15; ע"פ 3106/15 **דהן ופרטוש נ' מדינת ישראל** (פסק דין מיום 1.7.15).

9. באותו מקרה נדון ענינם של שני נאשמים שתכננו לשדוד נהג מונית. ביום 27.8.14 בשעה 00:15 נכנסו השניים למונית של המתלון וביקשו ממנו להסיעם לרחוב הנביאים. נאשם 2 ישב בכיסא הסמוך לכיסא המתלון ונאשם 1 ישב בצדו השמאלי של המושב האחורי. כאשר המונית הגיעה ליעדה והנהג ביקש מהשניים תשלום עבור הנסיעה, נאשם 2 העביר לו שטר בן 200 ₪. כאשר המתלון הוציא מחיקו מספר שטרות במטרה לתת אותם כעודף, החל נאשם 1 לחנוק את המתלון, תוך שהוא צועק לעבר נאשם 2: "קח לו את כל הכסף, זה ערבי מניאק". המתלון ניסה להשתחרר מאחיזתו של נאשם 1, ותוך כדי כך היכה את נאשם 2, אשר הלם באגרופו פעמיים בפניו של המתלון. בעקבות כך נשטמו מידיו של המתלון מספר שטרות כסף. נאשם 2 נטל את אחד השטרות, בשווי של 20 ₪, והנאשמים נמלטו מהמונית. כתוצאה מהתקיפה נגרם למתלון שבר פתוח באף באורך של כשלושה סנטימטרים והוא נזקק לתפרים באפו. עוד נגרמו למתלון שתי שריטות מתחת לעפעפו הימני וחתך באורך של כסנטימטר. במסגרת הסדר טיעון הורשעו הנאשמים בעבירה של ניסיון שוד לפי סעיף 402(ב) רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 בצירוף סעיף 25 לחוק, וכן בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות לפי סעיף 335(א)(2) לחוק האמור.

10. בגזר הדין שניתן ביום 26.3.15 קבעתי כי מתחם הענישה הראוי בנסיבות אותו מקרה נע בין 12 ל-36 חודשי מאסר. הטלתי על כל אחד מהנאשמים עונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה של 24 חודשים, וכן מאסר מותנה ופיצוי למתלון בסך 7,500 ₪. הנאשמים ערעורו לבית המשפט העליון אשר הקל במידת מה בעונשיהם, והעמידם על 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל. בפסק דינו קבע בית המשפט העליון כי אף שאין להקל ראש במעשי הנאשמים, יש לתת משקל רב יותר לטעמים הבאים: נסיבותיהם האישיות והמשפחתיות של הנאשמים שאינן מן הקלות; גילם הצעיר של הנאשמים; הודאתם בכל המיוחס להם

בכתב האישום המתוקן כבר בתחילתם של ההליכים המשפטיים נגדם; וצעדי השיקום החלקיים שנעשו על ידי כל אחד מהם, כעולה מתסקירי שירות המבחן שניתנו בעניינם (סעיף 16 לפסק הדין).

10. אני סבור, כי נסיבות אותו מקרה דומות במידה לא מבוטלת לנסיבות המקרה שלפנינו. גם באותו מקרה, כפי שהדבר בענייננו, מדובר היה בשני בחורים צעירים שתכננו לשדוד בצוותא קורבן חלש, עובד לילה במונית. אמנם, המתלונן באותו תיק היה פחות מבוגר מאשר המתלונן בתיק הנוכחי והנאשמים באותו מקרה הורשעו בעבירת ניסיון ולא בעבירה המושלמת. ואולם, כלפי המתלונן בתיק האחר הופעלה אלימות של ממש, הוא ניזוק בגופו, והנאשמים הורשעו גם בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. כפי שעולה מסעיף 5 לגזר הדין, המתלונן העיד בשלב הטיעונים לעונש ומסר, בין היתר, כי בעקבות האירוע הוא חושש לעבוד בשעות הלילה ועל כן הוא החל לעבוד רק בשעות היום, דבר הגורם לפגיעה משמעותית בהכנסתו.

11. מתחם הענישה שנקבע באותה פרשה, היינו עונש הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, הולם גם את המקרה שלפנינו. כפי שצוין, אני סבור כי אמת המידה העונשית שנקבעה באותה פרשה יכולה לשמש מקור התייחסות למקרה שלפנינו.

נאשם 1

12. במועד ביצוע העבירה היה נאשם 1 כבן 19 ו-9 חודשים. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו עולה, כי הוא נשר מבית הספר לאחר 8 שנות לימוד על רקע חוסר מוטיבציה ללימודים ורצון להשתלב בשוק העבודה ולסייע בפרנסת משפחתו. בתחילה הנאשם התלווה לדודו בעבודה כמוכר בשוק "רמלה לוד". בהמשך עבד הנאשם בשלוש מקומות עבודה במקביל: בשעות הבוקר הוא עבד בחלוקת ירקות בשוק מחנה יהודה. בהמשך היום הוא עבד במטבח במסעדה בירושלים; ובסופי שבוע עבד הנאשם במועדון לילה.

13. לנאשם 1 שתי הרשעות קודמות. האחת, מיום 14.5.14 בה הוטלו על הנאשם 60 ימי מאסר על תנאי וקנס בסך ₪ 750 (ת.פ. 53375-12-13). והשנייה, מיום 11.11.14 בה הוטלו על הנאשם 3 חודשי מאסר בפועל ועונשים נוספים (ת.פ. 56347-11-11 ות.פ. 37193-5-13). יצוין, כי גזר הדין בתיק השני ניתן בעת שהנאשם היה נתון במעצר עד תום ההליכים בתיק הנוכחי.

14. הנאשם נעצר בקשר לתיק הנוכחי ביום 19.5.14, ובהמשך, לאחר שהוגש נגדו כתב אישום, הוא נעצר עד לתום ההליכים. שמיעת הראיות בתיק ושמיעת סיכומי המאשימה התקיימו בעוד הנאשם נתון במעצר. ביום 27.2.15 או בסמוך לכך, בטרם נשמעו סיכומי ההגנה, הותקף הנאשם בכלא על ידי אסירים אחרים, בנסיבות שלא לגמרי הובררו. הפגיעה בנאשם הייתה קשה. כעולה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם קיבל דקירות בלב ובראות ומכה בראש, והוא הופנה לבית החולים במצב של מוות קליני.

כתוצאה מהפגיעה לקה הנאשם בעיוורון מוחלט (ככל הנראה בשל פגיעה במרכז הראייה במוח). לדבריו, הרופאים אמרו לו כי מצבו לא צפוי להשתפר. בעקבות האירוע המתואר, הנאשם השתחרר ביום 1.4.15 מהמעצר. פרט לבעיות הרפואיות הפיזיות מהן הוא סובל, נקלע הנאשם למצוקה נפשית. הוא שוהה כל היום בבית בחוסר מעש, לוקה בעצבנות יתר ובהתפרצויות זעם, סובל מנדודי שינה וסיוטים. בשלב זה אין לנאשם מחשבות או תכניות כלשהן לגבי העתיד והמצוקה הקיימת אצלו ואצל משפחתו ניכרת.

15. יצוין, כי בשל האירוע המתואר הגיש הנאשם בקשה לעיכוב ההליכים בתיק זה, וביום 31.1.16 החליט היועץ המשפטי לממשלה לדחות את הבקשה. בית המשפט עיכב את מתן הכרעת הדין וזו ניתנה רק לאחר קבלת החלטת היועץ המשפטי לממשלה.

16. נאשם 1 היה נתון במעצר מיום 19.5.14 ועד ליום 1.4.15, היינו במשך 10 חודשים ו-12 ימים. מדובר בתקופת מעצר לא קצרה, ואני סבור כי בנסיבות העניין ולנוכח הפגיעה הקשה שנפגע הנאשם יש להסתפק בה ואין להטיל על הנאשם כל עונש נוסף. כאמור, נסיבות פגיעתו של הנאשם בכלא לא הובררו, וממילא אין בית המשפט מביע כל דעה בעניין זה. כמי שצפה בנאשם במהלך הדיונים שהתקיימו בתיק זה, כל שבית המשפט יכול לומר הוא, שמצבו הבריאותי של הנאשם עגום מאד ועתידו מעורר דאגה.

17. **סיכומי דבר.** אני מחליט להטיל על נאשם 1 עונש של 10 חודשים ו-12 ימים החופפים את תקופת מעצרו. בנוסף, אני מחליט להפעיל בחופף את עונש המאסר על תנאי לתקופה של 60 ימים שהוטל הנאשם בת.פ. 53375-12-13 של בית משפט השלום בירושלים. בסך הכל, עונשו של נאשם זה יעמוד על 10 חודשים ו-12 ימים.

נאשם 2

18. במועד ביצוע העבירה היה נאשם 2 כבן 21 ו-10 חודשים. מתסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינו עולה, כי הוא נשר מבית ספר לאחר 9 שנות לימוד על רקע רצונו להשתלב בעבודה ולסייע בפרנסת משפחתו. הוריו של הנאשם התגרשו בהיותו כבן שבע, והקשר העיקרי של הנאשם היה עם אמו, העובדת כמטפלת בקשישה. אחותו הבכורה של הנאשם נפטרה לפני כשנה וחצי. בתחילה עבד הנאשם בעבודות מזדמנות שונות ולאחר מכן עבד במשך שבע שנים בשוק מחנה יהודה בחלוקת סחורה, ובשעות אחר הצהריים עבד במאפיית נאמן ובמסעדה. לנאשם אין הרשעות קודמות, וזו לו הרשעתו הראשונה.

19. בחודש פברואר 2016 הנאשם התחתן. אשתו נמצאת עתה בחודש השישי להיריון והיא צפויה ללדת בחודש דצמבר הקרוב. בשיחה ששירות המבחן קיים עם האישה היא הביעה חשש מכניסתו של הנאשם למאסר בפועל ומכך שלא יהא לצידה בעת הזו. זאת בין היתר על רקע הנסיבות שתוארו בתסקיר שירות

המבחן, אשר לא אפרט אותן כאן.

20. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגלה כוחות תקינים הבאים לידי ביטוי ביציבות תעסוקתית, מסירות לעבודה ולמשפחה. שירות המבחן מצוין, כי בהיות הנאשם גבר יחיד בסביבת נשים, הוא נשא באחריות כלכלית ומשפחתית כבר מגיל צעיר, באופן שאינו תואם את גילו. שירות המבחן ער לחומרת העבירה בה הורשע הנאשם ולהשלכותיה על המתלונן, והמלצתו היא, כי באם בית המשפט יחליט להטיל על הנאשם עונש מאסר לריצוי בפועל, יתחשב בית המשפט לעניין אורך התקופה בנסיבות הפועלות לזכותו של הנאשם.

21. העבירה בה הורשע הנאשם חמורה היא, ועיקר טענות המאשימה בעניין מרכיבי החומרה מקובלות עליי, הגם שאיני רואה מקום להחמיר עם הנאשם בשל אי לקיחת אחריות גם בשלב זה. עם זאת יש להעיר, כי הרושם העולה הוא, כי הדמות המרכזית בביצוע העבירה היא דמותו של נאשם 1 ולא של נאשם 2. רושם זה מתקבל הן מכך שבסרטונים שהיו בסיס להרשעה ניתן לראות כי מי שהוביל ונכנס לחנות של המתלונן היה נאשם 1 בעוד שנאשם 2 הלך אחריו, והן מכך שלנאשם 1 יש הרשעות קודמות חרף גילו הצעיר, בעוד שעברו של נאשם 2 נקי.

22. בבואי לגזור את דינו של נאשם 2 אני סבור כי יש לתת משקל לעובדה כי מדובר באדם נורמטיבי בעיקרו, אשר התגייס מגיל צעיר לפרנסת המשפחה. עוד יש לתת משקל לעובדה כי בקשר לתיק זה נתון נאשם 2 במעצר בית מלא במשך תקופה של כשנתיים ושלושה חודשים, מבלי שנרשמה לחובתו הפרה כלשהי. כמו כן יש לתת משקל לעובדה, שנאשם 2 אשר גדל כמעט ללא נוכחות משמעותית של אב, צפוי להיות בעצמו לאב בתקופה הקרובה. במקרה אחר שנדון לפניי, ואשר גם בו הורשע נאשם בעבירת שוד, ואשר גם בו לאחר ביצוע העבירה הנאשם התחתן ובמועד מתן גזר הדין הייתה אשתו בהריון כתבתי: "הנה כי כן, מוצא אני לנכון להקל עם הנאשם לא בעטיו שלו, אלא מתוך התחשבות במשפחתו ובייחוד בתינוק העתיד לבוא לעולם בקרוב, לגביו אני סבור כי יש לתת משקל של ממש לכך שאביו יהיה לצדו עם היוולדו ובתקופת חייו הראשונה" (ת.פ. 28673-04-14 **מדינת ישראל נ' מקסימוב** (גזר דין מיום 8.2.15)).

23. נסיבות המקרה הנוכחי יותר חמורות מנסיבות המקרה בפרשת מקסימוב, ולכן לא ניתן להימנע מהטלת עונש מאסר לריצוי בפועל ממש. לאחר ששקלתי את מכלול נסיבות העניין, לכאן ולכאן, הגעתי לכלל מסקנה שיש להטיל על נאשם 2 עונש זהה לזה שהוטל על ידי בית המשפט העליון בפרשת פרטוש ודהן אליה התייחסתי לעיל. אני מחליט, אפוא, להטיל על נאשם 2 את העונשים הבאים:

א. 15 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי תקופת מעצרו, מיום 6.6.14 ועד ליום 29.6.14. תחילת ריצוי העונש ביום 30.10.16.

ב. 9 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים ממועד שחרורו מהכלא עבירה דומה לזו בה הורשע בתיק זה.

ג. פיצוי למתלונן בסך 7,500 ₪ אשר ישולם בתוך 6 חודשים ממועד שחרורו של הנאשם מהכלא.

זכות ערעור על הכרעת הדין וגזר הדין לבית המשפט העליון בתוך 45 ימים.

ניתן היום, ד' תשרי תשע"ז, 06 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.